

Ilona Tomi

Punaisen kaulaliinan tapaus

ja muita kertomuksia Riidoista
ja Ratkaisuista



Punaisen kaulaliinan tapaus

ILONA TOMI

Punaisen kaulaliinan tapaus

ja muita kertomuksia Riidoista
ja Ratkaisuista

© 2015 Ilona Tomi
Teksti: Ilona Tomi
Kuvat: Anna-Liisa Tarvainen

Päällys ja taitto: BoD - Books on Demand
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-318-214-1

Sisältö

Kappale 1.	9
Tiikerin ja pikku hirven tapaus	13
Kappale 2.	17
Lentävien sanojen tapaus.	19
Kappale 3.	24
Intialaisen norsunpoikasen tapaus.	27
Kappale 4.	33
Katastrofi jalkapallokentällä.	35
Kappale 5.	39
Sinisten vuorten tuntemattomien olentojen tapaus	39
Kappale 6.	53
Toteutuneiden toiveiden tapaus.	54
Kappale 7.	58
Imurin ja roskapussin tapaus	59
Kappale 8.	62
Oranssin kissan vaarallinen sairastapaus	62
Kappale 9.	81
Tallityttöjen hankala tapaus.	82
Kappale 10.	87
Vaarallisen lauttamatkan tapaus.	88
Kappale 11.	91
Lohikäärmeenpoikasen, tiikerinpennun ja mustan ponin tapaus	93
Kappale 12.	98
Taistelevien ninjojen tapaus	99
Kappale 13.	103
Punaisen kaulaliinan tapaus	105
Kappale 14.	110
Kappale 15.	120





I.

Hilla ja Santtu ryntäsivät kylpyhuoneesta olohuoneeseen peräkkäin. Molemmat huusivat täyttä kurkkua, Hilla kimeästi ja Santtu karjahdellen. Hilla ei ehtinyt äidin selän taakse, ennen kuin hänen veljensä purskautti vettä suustaan. Se osui suihkuna Hillan kasvoille ja äidin valkoiselle puserolle. Santtu pysähtyi puuskuttaen voitonriemuisen näköisenä, näki sitten äidin ilmeen ja vakavoitui niin hullunkurisen nopeasti, että Hilla tirskahti. Äidin ääni tärisi harmista: – No kiva sitten, kiitos vain, olin just silittänyt tämän puseron ja minulla on muutenkin kiire töihin. Eikö teillä tosiaankaan ole lomalla muuta tekemistä kuin kiusata toisianne ja minua! Menkää nyt omaan huoneeseenne siitä.

Äiti veti puseron päältään ja vaihtoi sen nopeasti toiseen. Hän puuskahti puseron sisältä: – Isot lapset! Tehkää nyt jotain rauhallista sillä aikaa, kun minä olen töissä. Isoäiti soitti, ettei pääsekään tänään seuraksenne. Hänen pitää lähteä käymään lääkärissä, sillä hän ei voi oikein hyvin. Äiti silitteli paitansa etumusta: – Saa kelvata... Jääkaapissa on makaronilaatikkaa. Onneksi koulu alkaa kohta, Santtu menee jo kuudennelle ja käyttäytyy kuin viisivuotias, äiti puuskahti painokkaasti ja suukotti lapsia päälakea. Hän ylettyi juuri ja juuri suukottamaan Santun päälakea, Hillan puoleen hänen piti hiukan kumartaa. Sitten hän ryntäsi ulos ovesta.

Santtu katsoi Hilla. – Mitäs tehdään? Lähdetäänkö puistoon?

– No joo, Hilla vastasi vähän haluttomasti.

Lastenhuoneessa vallitsi kaaos. Hilla nosteli vaatteita lattialta. Äiti varmaan ilahtuisi, jos hän järjestelisi vähän. Hän kasasi farkkuja, sukkia ja t-paitoja kainaloonsa ja aukaisi toisella kädellään vanhan, puisen vaatekaapin oven. Hän ei oikeastaan hämmästyinyt, kun hän näki pienet olennot, jotka istuivat kaapin hyllyillä. Ne kyyhöttivät pieninä ja omituisina paksut hiukset silmillä. Santtu on varmaan pistänyt kaappiin jotain kummallisia pehmoleluja minua pelotellakseen, Hilla ajatteli.

– Mistä sinä olet löytänyt tuollaisia räyskäleluja, hän huuteli veljelleen.

– Ai mitä? Santtu tuli siskonsa taakse. – En minä... onpa ne outoja!

– Just joo... Täytyy myöntää, että pila on kohtuullisen hyvä. Tuo yksi räyskä liikkeukin ihan luonnollisen näköisesti. Mistä sinä olet saanut...

Silloin olento hypähti lattialle ja huusi riidanhaluisesti: – Kuka täällä on räyskä! Varopa vähän sanojasi, likka!

Hilla hypähti taaksepäin. – Se puhuu!

– Puhuu, puhuu, olento matki. Sillä oli valtava, oranssi hiuspehko ja pitkä nenä leveän suun yläpuolella. Mustat silmät tuijottivat tiiviisti lapsia. Pituutta sillä ei ollut enempää kuin kymmenkunta senttiä. Päällään sillä oli joku sammalevihreä mekontapainen ja sen päässä keikkui harmaa, suippo velhonhattu.

Hilla ei edes ehtinyt pelästyä, kun olento jo hyppäsi hänen sänkynsä päälle.

– Saanko esittäytyä, se raakkui, olen Riita Numero Yksi.

– Jaaha, Santtu vastasi hiukan tärisevällä äänellä.

– Niinpä niin, olento tuijotti pistävästi vuorotellen lapsia, – ja sinä olet Santtu ja sinä olet Hilla. Kyllä teidät tunnetaan Riitojen suuressa valtakunnassa, tunnetaanpa hyvinkin. Suuri Riidankylväjä, arvoisa johtajamme, lähettää meitä Riitoja aina



Riitaolento selosti innokkaasti: - Kyllä maailmaan riitaa mahtuu. On pieniä riitoja, on naljailua ja piikikkaita sanoja, jotka tarttuvat kiinni korvaan kuin takiaiset, on pilkkaamista ja nolaamista ja yksin jättämistä ja takanapäin puhumista.

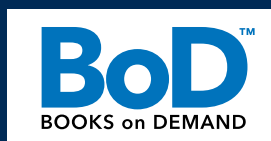
Santtu ja Hilla löytävät yhtenä päivänä vaatekaapistaan omituisia Riitaolentoja, jotka kertovat tarinoita erilaisista Riidoista. Lasten pitäisi keksiä Ratkaisut.

Lukiessasi tätä kirjaa voit auttaa Santtua ja Hillaa miettimään, miten Riidat löytäisivät omat Ratkaisunsa.

Jännittävät tarinat kuljettavat sinut viidakoon, vuorille ja kaupunkeihin. Hyvää lukumatkaa!



ISBN: 978-952-318-214-1



www.bod.fi